

Svajonų
ROMANAI

Karamelė

AMY ANDREWS
Malonumų medžioklė

999 lit. 2014 sausis-vasaris

Knygute.lt

Amy Andrews

(Eimi Endrius)

MALONUMŲ MEDŽIOKLĖ

Romanas

Versta iš Amy Andrews, *The Devil And The Deep*,
2012

© Amy Andrews, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2013

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2014

ISBN 978-609-406-743-3

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

Prologas

Per visus dvidešimt metų ledi Merè Binham nebuvo mačiusi tokio puikaus vyro – ji ištiesė ranką gelbėtojui, kad šis padėtų įlipti į laivą. Gal Vaskas Ramiresas ir piratas, bet jo vyriška jėga palietė kiekvieną merginos ląstelę. O jei ir ne, veriančios žydros akys, tokios pat spalvos kaip atogrąžų vandenys, skalaujantys povandenines uolas, kurias – sklandė gandai – jis pažinojo kaip savo penkis pirštus, palietė tokias jos kūno vietas, apie kurias ji nė nenumanė. Tokias, kurių dabar nepaneigsi.

Merei šmėkštelėjo, kad jei ketintų nualpti, dabar tinkamiausias laikas. Bet nealpo. Tiesą sakant, ji visada labiau vertino veiklą nei silpnumą ir neleisdavo savo keliams nė virptelėti.

Moterimis, kurios tik plepa ir kaip jos teta kas dvi minutes prašo uostomosios druskos, Merè nesižavėjo. Sabalo juodumo blakstienomis įrėmintos akys nuoširdžiai susidomėjusios nužvelgė kiekvieną jos kūno colį ir merginai užgniaužė kvapą. Kai žvilgsnis sugrįžo prie veido, Merè suprato, kad jam patiko tai, ką

regėjo. Vyras pirštu švelniai perbraukė jos dilbį ir ji pajuto glamonę toje gilioje naujai atrastoje vietoje.

Žiūrėdama į bronzinius egzotiško veido bruožus suprato, kad turėtų bijoti pataikiusi nuo vilko ant meškos.

Tik nebijojo.

Net kai vyro žvilgsnis sustojo ties pašėlusiai mušančiu pulsą ant kaklo po pieno baltumo oda. Ar dar žemiau, kur kiklikas veržė krūtis. Net susidomėjimas, kaip susijaudinusi kilnojasi jos krūtinė, baimės nepažadino, nors bijoti reikėjo jau to, ką jai darė.

Merės dėdė, vyskupas, paskelbtų jį velnio įrankiu. Vyrų, pasiruošusių palydėti nieko nenučiuokiančias moteris į nuodėmę, bet, keista, ji dar niekuomet taip netroško nusidėti. Tokia mintis pakuteno, ir mergina smarkiai įkvėpė pyktelėjusi, kad vos susipažinus tas piratas prikaustė dėmesį.

Argi ne visi piratai vienodi?

Merė dėbtelėjo į akiplėšiškai klaidžiojantį nykštį.

- Tuoju pat mane paleiskite, - pasakė tokiu tonu, kad ginčytis tapo beprasmiška.

Ramireso šypseną sudarė devynios dalys ža-

vesio ir viena įžūlumo, jis lėtai, labai lėtai, liovėsi glamonėjęs.

- Kaip pageidaujate, - sukuždėjo pasilenkęs prie rankos ir pirštu braukdamas per trapias melsvas venas.

Ledi Merė sunkiai nurijo seiles, nes išgirdusi kalbant angliškai su akcentu tarsi pajuto ak-somines pirštinaites ant ir taip jautrios odos.

- Reikalauju nedelsiant gražinti mane dėdei.

Vaskas gėrėjosi drąsa. Vos dvidešimtmetė mergaičiukė gali kiek norėdama varstyti akimis, vyras užuodė jos baimę, kaip gali tik vi-sose jūrose šimtus reidų rengęs veteranas.

Vienas Dievas žino, kas jai nutiko per tas dvi dienas, kol buvo Chuano del Toro ir jo banditų valioje. Bet kažkas sukuždėjo, kad šita išpaikinta anglų panelė sugeba savimi pasirūpinti.

O už nekaltas mergaites vergų turguje mo-kama gerokai daugiau.

- Kaip pageidaujate, - jis vėl sukuždėjo.

Merė prisimerkė netikėdama, kad taip lengvai pasidavė.

- Pažįstate mano dėdę? Žinote, kas esu?

Vaskas nusišypsojo.

- Jūs - ledi Merė Binham. Vyskupas įgaliojo mane jus... išgelbėti.

Pirmą kartą per dvi dienas Merė pamatė, kad artėja košmaro, prasidėjusio beveik prieš keturiasdešimt aštuonias valandas, kai ją pagrobė prieplaukoje, pabaiga, ir mergina vos nesukniubo ant lentų vyrui po kojomis. Girdėjo, kaip pagrobėjai kalba apie vergų turgų ir mirtinai bijojo.

Deja, gerai išauklėtos panelės nekrenta po pirato, kad ir dėdės pasamdyto, kojomis.

- Dėkoju, - ji mandagiai tarė. - Labiausiai už tai, kad taip greitai atsiliepėte. Chuano del Toro vyrai nežino, kaip elgtis su moterimis.

- Dar nedėkokite, ledi Binham. Iki Plimuto daug mylių, kelio pabaigoje ir mano vyrams labiau rūpės ne tai, kad esate ledi, o tai, kad moteris.

Merė išdidžiai pakėlė antakius, tikėdamasi taip nuslopinti netikėtą širdies šuolį.

- O jūs leidžiate savo įgulai taip nuodėmingai elgtis?

Vaskas nusiviepė pačia žaviausia šypsena, tamsūs susivėlę plaukai sustiprino šėtonišką portretą.

- Savo įgulai? Žinoma, ne, ledi Binham. Bet kapitonas tikrai gali mėgautis tam tikromis privilegijomis...

Stela Mils uždarė dokumentą darbalaukyje ir sugrįžo iš nutrūktgalviško septyniolikto amžiaus į dabartį.

Gali iki pamišimo skaityti pernai be pastangų išsiliejusius žodžius, kurie per naktį ją padarė įžymybe, tačiau faktas nesikeičia – su viena knyga rašytoja netapsi.

Su viena knyga nepadarysi karjeros.

Koks skirtumas, kelios leidyklos aukcione varžėsi dėl Malonumų medžiotojo, nesvarbu, į kelis bestselerių sąrašus ji pakliuvo ar kiek gerbėjų laiškų gavo nei kiek lėšų konkuruojančios kino bendrovės siūlė už teisę filmuoti.

Ir visai nesvarbu, kad Vaskas Ramiresas sukėlė sumaištį meilės romanų pasaulyje.

Skaitytojai reikalauja daugiau.

Kaip ir leidėjai.

Stela spoksojo į tuščiam lapę mirksintį žymeklį. Jau beveik metus į jį žiūri.

O Dieve.

– Man pavyko sublizgėti tik kartą, – sudejavo galvą padėjusi ant klaviatūros.

Liūdesio pokylį nutraukė beldimas į duris, Stela pakėlė akis. Ekране švietė beprasmiško raidžių kratinio linijos. Dar bilstelėjo. Stela nusišiepė: matyt, nelemta parašyti daugiau

niekio, tik kažkokias nesuprantamas vapaliones.

Vėl kažkas pabeldė, šį kartą stipriau – reikalavo dėmesio.

– Ateinu, – ji riktelėjo, padariusi tai, ką darė visus metus, – viską ištrynusi.

Nuskubėjusi prie durų jau siekė rankenos, kai sutrinksėjo ketvirtą kartą.

– Gerai jau gerai, pristabdykite arklius, – tarė ji ir pravėrė duris.

Ją pasitiko veriančios mėlynos akys, tokios pat spalvos kaip šiltas atogrąžų vanduo, srovenantis tarp rifų, kuriuos jis pažinojo kaip savo penkis pirštus. Stela sumirksėjo:

– Rikai?

– Stela, – sukuždėjo vyras ir pasilenkęs pabučiavo jai į vieną skruostą, tada į kitą, o pasakui įkvėpė pažįstamo kokosų aromato.

Stela užsimerkė: kaip ir kaskart, kai šalia būdavo Rikardas Grenvilis, jūrų vėjo ir sūraus okeano kvapas pažadino pojūčius. Kai atsimerkė, Rikas pasislinko ir Stelos akys nukrypo į mamą jam už peties. Šios akys buvo paraudusios, ji kramtė apatinę lūpą.

Mama gyveno Londone, o Rikas namais vadino vandenyną. Kodėl juodu čia? Kornvalyje.

Kartu? Nujausdama bloga Stela suraukė kaktą.

- Kas atsitiko? - paklausė žvilgčiodama tai į vieną, tai į kitą, o kraujas net užė ausyse.

Motina žengė artyn ir ją apkabino.

- Mieloji, - sukuždėjo, - tai Natanas.

Stela sumirksėjo. Tėvas?

Per motinos petį pažvelgė į paniurusį Riko veidą.

- Rikai? - paklausė ieškodama vyro akyse kažko - bet ko, kas ištrauktų iš bedugnės, virš kurios jautėsi pakibusi.

Rikas pažvelgė į moterį, kurią pažinojo beveik visus trisdešimt metų, ir liūdnai papurtė galvą:

- Užjaučiu.

Pirmas skyrius

Po pusės metų.

Žymeklis tebemirksėjo iš to paties tuščio la-po. Stelai atrodė, kad jis jau ne mirkčioja, o šaiposi.

Žodžių nėra. Nėra istorijos.

Veikėjai galvoje neprabyła. Veiksmas nesi-suka tarsi kino juosta. Dialogų nuotrupos nesi-veržia užrašomos.

Ta pati įgrisusi tylą.

O dabar dar ir gedulas dėl mirties.

Tuojau pasirodys Diana.

Kaip ir tikėjosi, į duris pabeldė – tai geriausia draugė. Paprastai pašokdavo jos pasitikti, bet šiandien – ne. Tiesą sakant, akimirką galvojo durų nė neatidaryti.

Šiandien Diana čia atėjo ne kaip draugė.

Stela prižadėjusi pirmą skyrių.

– Žinau, kad esi, neversk įsilaužti.

Balsas duslus, bet ryžtingas, Stela, pasidavusi likimui, paliko darbo vietą lango nišoje su nuostabiu šimto aštuoniasdešimties laipsnių vaizdu į gruoblėtą Kornvalio pakrantę ir pasu-

ko prie durų. Įkvėpė norėdama nusiraminti ir atrakinusi atlapojo duris.

Diana ištiesė rankas.

- Brangioji, - tyliai tarė ir griebė Stelą į triuškinamą glėbį. - Kaip laikaisi? Taip dėl tavęs jaudinausi.

Stela ištirpo seseriškame apsikabinime - staiga taip apsidžiaugė pamačiusi draugę, kad net akys sudilgsėjo nuo priplūdusių ašarų. Jos pažinojo viena kitą keletą metų, susitiko universitete, po laidotuvių Diana skambino beveik kasdien, o atvažiavo jau dešimtą kartą.

- Prastokai, - įsikniaubusi Dianai į petį prisipažino Stela.

- Suprantama, - ramindama Diana glostė draugei nugarą. - Juk mirė tėtis - tai neišvengiama.

Diana tėvų neteko tuoj po to, kai užsimezgė jūdvių draugystė, todėl Stela žinojo, kaip artima bičiulė išgyveno širdgėlą.

- Nebenoriu taip jaustis.

Diana tvirčiau apkabino.

- Ir nebesijausi. Galų gale praeis. O dabar turi daryti tai, kas būtina. Manau, pradėkime nuo puikios taurės raudonojo.

Diana ištiesė butelį vyno *Shiraz*. Nupirko al-

koholio parduotuvėje Penzanse, pakeliui į vėjuotą kotedžą ant kalvos. Kai puritoniškasis Stelos sužadėtinis Nuoboda Deilas nepajėgė susitaikyti su *Malonumų medžiotojo* atnešta sėkme ir pasipustė padus, jos draugė čia įsikūrė ilgam. Žinoma, Stela tvirtino apsigyvenusi šioje vietoje, kad pasakojimų apie piratus turtinga pakrantė pažadintų jos mūžą, bet Diana netikėjo – juk knygos nė ženklo.

Stela žvilgtelėjo į laikrodį ir pirmą kartą per dieną nusijuokė. Dvi po pietų.

– Ankstoka, ar ne?

Diana tik numojo.

– Saulė virš rėjos – ar ne taip sako tavo jūreiviai? Be to, lapkritį jau būtų beveik tamsu.

Nelaukdama atsakymo Diana įtempė į vidų lagaminą ant ratukų ir keturių colių aukštakulniais apauta koja paspyrė duris. Nusimetė prigludusį odinį paltą ir nusivyniojo nuo kaklo *Louis Vuitton* šaliką – viską padarė nepaleisdama butelio. Vilkėjo tamsiai pilkas kelnes ir švelnų rožinį kašmyro megztuką, kuris prie tamsių garbanų spindėjo lyg perlas.

Diana – *tikra* londonietė.

Stela pažvelgė į savo drapanas ir pasijuto tikra apsileidėlė. Pilki marškinėliai, kava nu-

laistytas džemperis ir pūkuotos šlepetės. Netvarką paryškino bjauriai karanti rytą bet kaip surišta uodegėlė. Stela - *labai* atsiskyrėliška rašytoja.

Tai būtų gana romantiška, jei per pastaruosius pusantrų metų būtų nors ką parašiusi.

- Sėsk, - pirštu parodė Diana ir pasuko prie spintelės, kurioje buvo laikomos taurės, - ne sykį čia gėrė, todėl žinojo.

Stela sudribo ant raudonos odinės sofas - bent jausis ne tokia maža. Diana buvo šešių pėdų stambių kaulų gundanti amazonė, svajonių moteris. O štai ji vos pora centimetrų praugusi penkias pėdas, vidutiniška ir apvali.

- Imk, - tarė Diana, įbruko jai į ranką sklidiną taurę vyno, sudaužė savo taurę su Stelos ir įsitaisė krėse priešais. - Kad pasijustum geriau, - pasakė ir gerokai gurkštelėjo.

- Už tai išgersiu, - sutiko Stela, bet paragavo gerokai atsargiau.

Įsmeigė akis į vyno gelmes - taip lengviau nei žiūrėti į draugę.

- Neturi to pirmo skyriaus, ar ne? - ilgai tylėjusi paklausė Diana.

Stela pažvelgė į draugę pro taurės kraštą.

- Ne, - sumurmėjo. - Atsiprašau....